

TRINI TA TIS - HVAD FOR NOGET !

Det er lige til at gå i frø over med alt den regn der har været denne sommer!

Nu er der sjældent noget der er så skidt, at det ikke også er godt for noget! Det handler vel egentlig bare om synsvinkel, om øjnene der ser, ser vi tilværelsen med tunnelsyn eller vidvinkel. Er glasset halvtomt eller halvfuld.

Det er så synligt for mine øjne, at buskene trives i bedste velgående, hortensiaen og sommerfuglebusk, geor-giner og dahliaer – har aldrig stået bedre derude, det samme kan man så sige om ukrudtet, det er ikke sådan at overse.

Hvorfor nu al den snak om regn og vækst i haven – tja, for at finde en anledning til en vandledning, men i allerhøjeste grad, fordi det er Trinitatis tid i øjeblikket.

Trini' hva' for noget – trinitatis – et af kirkens mange fremmedartede ord, som måske ikke lige vækker genklang, med mindre man altså har slidt kirkebænke i mange år – for så er man vant til, at præsten på denne tid af kirkeåret siger – dette hellige evangelium (glædelige budskab) til denne 10. søndag efter trinitatis skri-ver..... Trinitatis betyder på latin treenighed eller trefoldighed. Og når vi er i Trinitatistiden, så er det fordi, at bag os ligger de tre stor kirkelige højtider, jul, påske og pinse som vi skal vokse i og på.

Var det ikke Christian den IV's skib der hed trefoldigheden – fra en fjern fortid med næsen dybt begravet i historiebøgerne – husker jeg et eller andet med, at det da var på Trefoldigheden, at han mistede sit øje – nå, men det er en anden snak.

Nu var jeg lige i gang med Trinitatis. Treenighed – eller trefoldighed – samme sag. Det var kirkefaderen Tertullian der fandt på navnet Trinitatis, da han ville forsøge at forklare, hvem Gud er – tre i en – ligesom en schweizerkniv, nej det var en dårlig sammenligning, vi siger, vi har en Gud, men vi kalder ham ved tre navne – Fader, Søn og Helligånd. De tre sider af Gud er forskellige, og hører dog sammen i en fælles kraft, for at bruge et andet billede – jeg er mor, søster og datter, 3-i-en.

Gud Fader er skaber og Opretholder, Guds Søn er Jesus, som gik på jorden og lærte os om Guds vilje, og som viser os, hvem Gud er – at han er helt tæt på, også når han synes længst væk. Det kan godt føles sådan, men selvom det føles sådan, så er det ikke sådan. Det kan jeg selvfølgelig sagtens komme og sige, det gør jeg så, velvidende, at den slags kun kan tros. Vides kan det ikke. Forstås kan det heller ikke, man kan tro det, præcis som, man kan tro, at ens allernærmeste elsker en, selvom det ikke altid føles sådan.

Gud Helligånd, ja se, vi tror, at selvom Gud ikke fysisk er her, så er han her som Ånd, som Helligånd. Som en usynlig sammenhængskraft, der binder os sammen. Helligånden som Guds formidler, som den der til stadighed hjælper os igennem livet, gi'r os livsmod og håb.

Det er ikke de store begivenheder, festerne, der præger trinitatistiden, det er hverdagslivet.

Og netop i hverdage, som der er flest af, kan vi hente næring fra højtidernes store fortællinger om, at vi har en Gud der aldrig lader os i stikken. Vi har et løfte om, at den Gud der blev menneske og levede vores liv og døde vores død og opstod, at han stadig er her hos os, så nær som vort eget åndedræt, nær i sin Hellige Ånd, nær med sin kærlighed.

Naturens grønne vækstfarve hører trinitatistiden til – til den hører også glæden over livet – til den hører troens vækst – kan troen vokse? – den kan i alt fald modnes – præcis som vi kan modnes som mennesker af de erfaringer, oplevelser og kriser vi møder. Her er det at troen kan være med til at bære os igennem menneskelivet som det er, give dybde og indsigt, men også give anledning til glæde, til undren – det store i det små, til en dyb ydmyg af hjertet taknemmelighed over, at nok er der meget at gå i frø over, men at det heldigvis ikke er det sidste, der er at sige om den sag.

Marianne Agerholm